

Sygn. akt II W 823/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant: st. sekr. sąd. Jadwiga Jankowska

przy udziale oskarżyciela publicznego: P. T.

po rozpoznaniu na rozprawie 23 stycznia 2019 r.

sprawy K. K. (1) z d. C. ur. (...) w G.(...) c. J. i F. z d. J.

obwinionej o to, że:

I w dniu 9 kwietnia 2018 roku około godziny 9:55 w B. na os. (...) w rejonie bloku (...) nie zachowała zwykłych i nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psa pozwalając w ten sposób aby pies będący pod jej opieką pogryzł K. J.,

to jest o wykroczenie z art. 77 kw

II w dniu 9 kwietnia 2018 roku około godziny 10:30 w B. na os. (...) w rejonie bloku (...) nie udzieliła wiadomości oraz dokumentu, co do własnej tożsamości upoważnionym z mocy ustawy do legitymowania funkcjonariuszom (...),

to jest o wykroczenie z art. 65 § 2 kw

III w dniu 9 kwietnia 2018 roku około godziny 10:40 w B. na ul. (...) kierując rowerem naruszyła przepisy o korzystaniu z chodnika,

to jest o wykroczenie z art. 97 kw

1. uznaje **K. K. (2)** za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach: **I** – z art. 77 kw w zw. z art. 2 § 1 kw oraz **II** – z art. 65 § 2 kw, a także **III** – z art. 97 kw w zw. z art. 33 ust. 5 ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 128 z późn. zm.) i za nie na podstawie art. 65 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza jej grzywę w wysokości 200 (dwustu) złotych;

2. wymierza obwinionej 30 (trzydzieści) złotych opłaty i zasądza od niej na rzecz Skarbu Państwa 100 (stu) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.

Sygn. akt II W 823/18

UZASADNIENIE

W dniu 9 kwietnia 2018 roku około godziny 9:55 K. J. przechodziła obok bloku (...) na Os. (...) w B., w którym znajduje się placówka (...) Zakładu (...). W pewnym momencie zza stojącego przy wspomnianym budynku stojaka dla rowerów wybiegł pies, który podbiegł do niej i ugryzł pokrzywdzoną dwukrotnie w lewą kostkę. Pies biegał luźno, nie był zapięty na smyczy, ani nie miał kagańca. K. J. bronila się i przy pomocy torby odgoniła psa, który następnie wrócił i schował się z powrotem za rowerowym stojakiem. W dalszej kolejności K. J. weszła do przedstawicielstwa (...) i dopytywała

o właściciela psa, jednakże nikt się do niego przyznał. W związku z tym pokrzywdzona wyszła na zewnątrz i wezwała na interwencję (...).

/zeznania K. J. k. 10 i 25-26/

Na miejsce zdarzenia skierowany został zmotoryzowany patrol (...) w B. w składzie (...). Strażnicy polecieli pokrzywdzonej aby udała się na konsultację lekarską, wezwali pracowników schroniska celem odłowienia zwierzęcia oraz zabezpieczali teren, gdyż pies był agresywny i zaczepiał innych przechodniów. Osoby, które przyjechały ze schroniska miały problem z ujęciem psa. Po około 30 minutach do jednego z rowerów podeszła kobieta, zaś zachowanie psa wskazywało, iż pies ją zna oraz jest pod jej opieką. Funkcjonariusze (...) zapytali kobietę, czy pies należy do niej. Obwiniona jednak zaprzeczyła, wsiadła na rower i odjechała. Strażnicy próbowali ją zatrzymać zagradzając drogę, ale z uwagi na to, iż nie chcieli używać siły fizycznej wobec starszej pani udało się jej odjechać. Za nią pobiegł pies. W pościg za K. K. (2) udali się strażnicy (...) i pracownicy schroniska. Obwiniona poruszała się po chodniku między innymi wzdłuż ulicy (...) i nie reagowała na polecenia do zatrzymania się. Po dojechaniu do posesji położonej przy ul. (...) obwiniona weszła na jej teren, udała się do domu, zaś pies schował się do budy. Pomimo tego, że strażnicy (...) prosili kobietę o udzielenie wiadomości lub dokumentu odnośnie swojej tożsamości nie zrobiła ona tego skrywając się w domu i udając, że jej nie ma w środku. W związku z tym, wezwana została Policja, która weszła na teren nieruchomości. W obecności funkcjonariuszy pies został odłowiony przez pracowników schroniska. W czasie trwania tych czynności z domu wyszła obwiniona, która oświadczyła policjantom, że nazywa się K. K. (2), a pies należy do jej męża.

/zeznania S. P. k. 8 i 26-27, zeznania M. W. k. 5-6 i 27-28/

K. J. przez ponad dwa miesiące pozostawała pod opieką poradni chirurgicznej w związku koniecznością leczenia ran kłasnanych, których doznała.

/zeznania K. J. k. 10 i 25-26/

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż obwiniona K. K. (2) dopuściła się zarzucanych mu czynów.

Ustaień faktycznych w sprawie Sąd dokonał zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonej oraz funkcjonariuszy (...). Były one bowiem spójne, rzeczowe i wzajemnie ze sobą korespondowały oraz brak było jakichkolwiek okoliczności, które podważałyby ich wiarygodność.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne Sąd uznał obwinioną K. K. (2) za winną tego, że:

I w dniu 9 kwietnia 2018 roku około godziny 9:55 w B. na os. (...) w rejonie bloku (...) nie zachowała zwykłych i nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psa pozwalając w ten sposób aby pies będący pod jej opieką pogryzł K. J., tj. czynu z art. 77 kw w zw. z art. 2 § 1 kw;

II w dniu 9 kwietnia 2018 roku około godziny 10:30 w B. na os. (...) w rejonie bloku (...) nie udzieliła wiadomości oraz dokumentu, co do własnej tożsamości upoważnionym z mocy ustawy do legitymowania funkcjonariuszom (...), tj. czynu z art. 65 § 2 kw;

III w dniu 9 kwietnia 2018 roku około godziny 10:40 w B. na ul. (...) kierując rowerem naruszyła przepisy o korzystaniu z chodnika, tj. czynu z art. 97 kw w zw. z art. 33 ust. 5 ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 128 z późn. zm.).

Obwiniona swoim zachowaniem opisanym w punkcie I wyczerpała znamiona art. 77 kw, gdyż niezależnie od tego czyją własnością jest przedmiotowy pies, to wówczas znajdował się pod jej opieką. Pozostawienie go zaś luzem, bez smyczy

i kagańca w rejonie stojaka dla rowerów było nie zachowaniem zwykłych i nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, gdyż pies ten bez najmniejszych powodów zaczepiał przechodniów i pokąsał pokrzywdzoną.

Zachowanie obwinionej opisane w punkcie II spełniało dyspozycję art. 65 § 2 kw, albowiem strażnicy (...) niewątpliwie są uprawnieni do legitymowania, a K. K. (2) pomimo takiego obowiązku nie udzieliła im wiadomości lub dokumentu co do własnej tożsamości.

Czyn z punktu III stanowił natomiast wykroczenie art. 97 kw w zw. z art. 33 ust. 5 ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 128 z późn. zm.), gdyż obwiniona jadąc rowerem po chodniku naruszyła przytoczony przepis dotyczący warunków korzystaniu z niego.

W powyższym stanie rzeczy Sąd wymierzył obwinionej za ww. wykroczenia w oparciu o dyspozycję art. 65 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw łącznie karę grzywny w kwocie 200 zł. Jest to zdaniem Sądu kara adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów oraz spełnia swe cele w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej. Mając bowiem na uwadze:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra, tzn. bezpieczeństwo osób, powagę instytucji samorządowych oraz bezpieczeństwo w komunikacji;
- okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację sprawcy tzn. bezprecedensowe ignorowanie podejmowanej wobec obwinionej interwencji i ucieczkę z miejsca zdarzenia oraz nie stosowanie się do poleceń funkcjonariuszy (...);
- wagę naruszonych obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia, tzn. duże zagrożenie dla bezpieczeństwa jakie dla innych osób stwarzał pozostawiony bez żadnych zabezpieczeń pies i naruszenie istotnych dla bezpieczeństwa pieszych zasad ruchu drogowego i usilne starania zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności,
- bezkrytyczną postawę wobec popełnionych czynów,
- warunki osobiste i majątkowe obwinionej, tzn. wysokość jej zarobków i konieczność ponoszenia wydatków na leczenie,

uprawniony jest wniosek, iż stopień społecznej szkodliwości wykroczeń obwinionej jest dość wyraźny.

Orzeczona kara co prawda przekracza w sposób zauważalny dla obwinionej minimalną wysokość grzywny określoną w art. 24 § 1 kw jednakże i tak bliska jest ona bardzo bliska dolnej granicy zagrożenia przewidzianego przez ustawę.

W oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 119 § 1 kpw oraz art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 118 § 1 i 2 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty oraz 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (por. § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118 poz. 1269).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku z 23 stycznia 2019 r.